

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

KRISTAN HIGGINS

Lihtsalt üks poistest

Kristan Higgins
Just One of the Guys
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Kristan Higgins
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05309816
ISBN 978-9949-25-911-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

*Terence Keenanile –
Abikaasale. Isale. Tuletõrjajale.
Just selles järjekorras.*

Esimene peatükk

„Me peaksime oma suhted ära lõpetama.”

Minu suu vajus lahti. Tõmbasin järsult hinge ja täidetud seen, mille ma hetk tagasi olin suhu pistnud, sattus otsejoones söögitorusse. Jason jätkas, panemata minu täbarat olukorda tähelegi. „Meie suhted on jõudnud oma loomuliku lõpuni, kas pole? Ma ei taha öelda, et me...”

Tundus, et see vähenegi kopsudesse jäänud õhk oli täiesti otsas. Mul tulid pisarad silma ja rind vappus – *Enne kui sa mind maha jätad, Jason, äkki sa teed mulle Heimliche võtte, et toit hingetorust välja saada?* Lõin käe lauale, nii et nõud ja söögiriistad kolisesid, kuid Jason arvas, et minu kitsikuse põhjuseks on murtud süda, mitte õhupuudus. Ta pööras pea ära.

Ma suren oma eelroa kätte. Ma teadsin, et ei oleks pidanud seda tellima, aga Emo teeb neid rohke või, väikeste küüslaugutükkide, peterselli ja... oeh... *Nüüd pean ma hingama. Roogade tutvustamine jäägu pärastiseks.* Surve minu kõris kasvas. Tõmbasin käe rusikasse, andsin endale hoobi rinnaku alla ja langesin lauale. Seen lendas välja, tabas veeklaasi ja maandus valgele laudlinale. Tõmbasin sügavalt hinge ja hakkasin kõhima.

Jason silmitses seent vastikustundega ja ilma pikemalt mõtlemata napsasin ma laudlinalt sinna lennanud scene, mähkisin selle

salvräti sisse ja tõmbasin sügavalt hinge. Hingamist ei osata ikka piisavalt väärtustada.

„Ma pidin ära lämbuma, sa igavene idiotot,“ kähistasin ma vaevaliselt.

„Oh, paha lugu, aga nüüd on kõik jälle korras.“

Mul oli raske uskuda, et ma kunagi üldse Jasoniga käisin, rääkimata veel sellest, et nüüd jätab ta mu maha. Jätab *minu* maha! Mina oleks pidanud *tema* maha jätma!

Põrnitsesin kortsus salvrätikut, mille sisu oleks mulle äärepealt saatuslikuks saanud. Vaene nõudekoristaja, kes seda kasima peab. Kas ma peaksin teda hoiatama? Muidu raputab ta närimata seene pahaaimamatult välja, see lendab üle kõogi, libiseb põrandal ja võib-olla satub kellegi jala alla.

Võta end kokku, Chastity. Sind jäetakse maha. Küsi mispärast. „Minugi-poollest, Jason. Ega see olnudki armastus esimesest silmapilgust, aga sellegipoolest, järsku sa ütled, miks.“

Jason, kellega ma olin käinud umbes kolm nädalat, võttis priske sõõmu veini. „Kas me tõepoolest peame seda lahkama, Chastity?“

„Nojah, aga... võta seda kui minu infojanu, ma olen ju ikkagi ajakirjanik.“ Püüdsin sõbralikult naeratada, kuid ma ei tundnud end praegu kaugeltki nii sõbralikult. Või kui järele mõelda, siis kas üldse. Kõige vähem veel Jasoni suhtes.

„Kas sa tõesti tahad teada?“

„Jah, tegelikult tahan küll.“ Vakatasin ja tundsin kuidas puna mööda rinda kõrgemale kerkib. Meie lühike armulugu oli parimal juhul leige, kuid ma arvasin, et viga oli minus. Ennekõike riivas see minu eneseuhkust. Jason ja mina olime neljal korral kohtamas käinud. Ta elas Albanys, mis tähendab päris pikka sõitu, ja tuli ette, et meil kummalgi ei olnud tahtmist seda ette võtta. Sellest hoolimata ei osanud ma seda ette aimata.

Jason otsis keelega midagi tagumiste purihammaste juurest. Pöske lükatud keel tõmbas tema suu viltu. Lootsin salamisi, et ta tõmbab samuti midagi kurku. Igati paras talle. Ta ei vaevunud mulle ikka veel otsa vaatama. „Olgu,” sõnas ta, jättes suusügavuses peituva toidupala pärastiseks. „Sa tahad teada põhjust? Sa ei ole minu meelest piisavalt kütkestav. Vabandust.”

Minu suu vajus uuesti lahti. „Ei ole kütkestav! Ei ole... ma olen väga kütkestav!”

Jason pööritas silmi. „Muidugi. Kena naine igatahes. Selliste õlgadega võiksid sa sadamas tööd leida.”

„Ma harrastan sõudmist,” protestisin. „Ma olen tugev! See peaks ju seksikas olema.”

„Jah, see, et sa jõuda mind üles tõsta, ei pane just minu libiidot keema.”

„Meil oli koos lõbus!” hüüatasin. Tegelikult oli see meie loo ainus kergemeelne hetk... me käisime matkamas, ta kurtis, et on väsinud ja ma võtsin ta kukile. Kogu lugu.

„Sa tassisid mind poolteist miili seljas, Chastity. Selliseid asju teeb šerpa, mitte pruut.”

„See ei olnud minu süü, et sa kergel 12-miilisel rajal hakkama ei saanud.”

„Ja veel üks asi. Sa karjud.”

„Ma ei karju,” karjatasin ja tabasin end seejärel teolt. „Mul on neli venda,” vastasin pirtsakalt ja vaiksemal häälel. „Ennast kuuldavaks teha ei ole alati sugugi kerge.”

„Kuule, kas sellel on ikka mõtet?” küsis Jason. „Mul on väga kahju, aga sa ei kütkesta mind, Chastity.”

„Väga hea, aga minu arvates peaksid sina ennast sagedamini pesema, Jason. Kogu see Seattle'i, grunge ja patšuli värk on nii 90-ndad.” See ei olnud halb vastus, aga minu nägu lõõmas sellest hoolimata.

„Mul ükskõik.” Ta otsis välja rahakoti ja asetaski lauale mõned kupüürid. „See peaks minu osa katma. Head aega.” Ta tõusis püsti.

„Jason?” ütlesin.

„Mida?”

„Sa viskad nagu plika.”

Ta pööritas silmi ja tegi minekut.

Miks see peakski mulle korda minema? Ta ei olnud See Õige. See oli lihtsalt üks katsetus kohtamise vallas New Yorgi osariigi põhjaosas. Hea seegi, et ma ei pea enam nägema tema tedretähniliisi karvutuid sääri. Ma ei pea enam vaatama, kuidas ta lõikas toitu tibatillukesteks tükikesteks ja mälus halastamatult seni, kuni neist ei olnud järel muud kui pisut maitsestatud sülg. Ma ei pea enam kuulama tema naljakat ninanohinat, mida ta pidevalt kuuldavale tõi ja millest tal endal aimugi ei olnud. Peale kõige muu oli ta ainult 178 sentimeetrit pikk, oma viis sentimeetrit ülilahedast minust lühem.

Ülilahe. Justament. Lükkasin seened eemale – kes siin näljane on? – ja kummutasin veiniklaasi. *Ei ole kütkestav*. Ega ta nüüd ise ka mingi George Clooney olnud! Lihtsalt mingi kondine, plass, turisjuukseline tüüp, kes mind juhtumisi välja kutsus. Tema oli see, kes kontakti otsis! Ma ei määri ennast talle kaela. Ma ei rõõvinud teda ära. Ei mingeid pähe tõmmatud kotte, käeraudu ega auto pakiruumi toppimist. Ma ei pidanud keldrisse auku kaevama ja teda sinna aheldama. Miks ma siis järsku kütkestav ei ole?

See ei tähenda midagi, ütlesin endale. Jason ei tähendanud midagi. Ta oli lihtsalt esimene kutt, kellega ma pärast kodulinna tagasi kolimist väljas käisin. Kui hästi järele mõelda, siis esimene kutt, kellega ma väljas käisin... oeh... pagan võtaks. Pika aja jooksul. Jason oli tõepoolest see konn, keda ma suudlesin. Muidugi tahan ma oma kodu rajada. Võib-olla tundsin ma kerget survet abielluda ja saada neli last, keda ma alati olen soovinud.

Ma olin peaaegu kolmkümmend üks ja see on minusugustele naistele vastik vanus. Mis juhtus kõikide nende kahekümnendate aastate keskpaigas olevate kuttidega? Ülikoolis? Ajalehetoimetuses? Küllap eksisteerib mingi joon, mille meie, naised, ületame. Kolledž, ülikool, karjääri alustamine... me oleme tippvormis. Mitu edukat karjääriaastat seljataga... hoidke alt, poisid! Ta on sörmusejahhil!

Saatsin vargse pilgu üle restorani lootes, et keegi mu mõtted mujale viiks. Emol on täna käed tööd täis – pered, igas vanuses paarid, sõbrad. Minu hiljuti mahajäetu staatus paistab kaikuvalt terve restorani. Tegelikult oli see muidugi parem kui koos Jasoniga olla, aga ikkagi. Ma olin siin ainsana üks. Meie pere on Emo pubis, mille baari ja restoranipoolt lahutavad lükanduksed, nii sagedane küllaline, et meil on omanimeline laud. Nagu näha oli baar rahvast täis. Minu lemmikvõistkonnal Yankeesil oli kodumäng. Nad olid sellel hooajal võitnud viis esimest mängu. Miks ma ometi nõustusin koos Jasoniga välja minema, kui oleksin võinud selle asemel hoopis Derek Jeterit vaadata?

Pikemalt mõtlemata tõusin lauast, kus mulle sai osaks alandus ja kus ma oleks äärepealt surma saanud, ning viipas ettekandjale märgiks, et vahetan istekohta ja suundun baari.

„Hei, Chas!” Seitse meest – Jake, Santo, Paul, George – hõikasid kooris minu nime ja minu räsitud ego kosus pisut. Mul on neli vanemat venda, kellest kaks olid Eaton Fallsis tuletõrjujad, ja minu isa oli komandopealik ning seetõttu teadsin ma kõiki sealt kandi alla 50-aastaseid mehi. Kahjuks ei ole see mind seni kallima leidmisel eriti edasi aidanud, sest tundub, et seadus keelab O’Neilli tüdruku, see tähendab minuga, kohtamas käimise.

„Tere siis, Chastity,” sõnas baarimees Stu.

„Tere, Stu. Kuidas oleks...”

„Bud Light?” pakkus ta mulle tavalist jooki.

„Ei. Pigem juba Skorpionikarikas*.”

Stu vakatas. „Oled sa kindel? Seda on ühele paljuvõitu.”

„Ma lähen jala koju. Pole hullu. Mul on seda tõepoolest vaja, Stu. *Nacho*’sid ka ja et oleks korralik ports.”

Leidsin endale istekoha ja jäin keskendunult Bronx Bombersi mängu vaatama. Võimas Jeter tegi oma kuulsa hüppe, haaras palli ja võttis maha jooksja, kes oli piisavalt rumal arvamaks, et teise pesa juurest võib turvaliselt lahkuda. *Double play*, suur tänu, Derek. Vähemalt mõni asi läheb täna õhtul korda ka.

Stu asetab joogi minu ette, võtsin sealt suure lonksu ja krimpsustasin nägu. Nõme Jason. Soovisin, et oleksin ta maha jätnud, enne kui tema mind maha jättis. Ma teadsin, et ta ei ole see, kelle juurde ma pidama jään, aga ma lootsin, et ta hakkab mulle ajapikku rohkem meeldima. Lootsin, et tema kahvatu ja tedretähnlike naha varjust kerkib esile mõni seni varjule jäänud väärtuslik omadus, ja tõrjusin kõrvale kahtluse, et käin temaga ainult seepärast, et kedagi paremat käepärast ei ole.

Seda ei juhtunud. Järjekordne lonks Skorpionikarikast kõrvetas mu kurku. *Ära selle tohmani pärast muretse*, näis karikas ütlevat. *Ta oligi nõme*. Jah. Tõsijutt, karikas, aga lahkuminekus tegi tema mulle ära. Tont võtaks.

„Ole lahke, Chastity,” sõnas Stu – 180 sentimeetrit pikk – ja asetab minu ette *nacho*’de kuhila. Juust volas mööda neid alla, jalapenod troonisid hapukoorepadjal ja korraga tundsin, et olen pööraselt näljane. Seeneäpardus oli ununenud.

„Täna, Stu.” Võtsin paraja portsu *nacho*’sid ja haukasin. Taevalik. Veel üks lonks veidrat jooki. Seekord maitstes see hoopis parem, eriti veel *nacho*’dega, ja pähe tõusis mõnus surin. Vana hea skorpionijook. Ma ei olnud seda joonud pärast ühe kolleegi

* Suur ja kange rummikokteil.